

Agatha Raisinová byla zmatená a nešťastná. Jejímu sňatku se sousedem Jamesem Laceyem zabránil příjezd manžela, o němž optimisticky předpokládala, že už je po smrti. Jenže Jimmy Raisin žil, jako by se nechumelilo, tedy do té doby, než se stal obětí vraždy. Objasňování tohoto zločinu ji a Jamese – jak se Agatha domnívala – znovu sblížilo, ale James odjel do Severokyperské turecké republiky neboli na Severní Kypr a ji zanechal v Carsely.

Ačkoli život v cotswoldské vesnici Agathu zpokorněl, zčásti stále zůstala tvrdou podnikatelkou jako v době, kdy řídila v londýnské čtvrti Mayfair vlastní firmu specializovanou na public relations, než ji prodala, odebrala se na předčasný odpočinek a přesídlila na venkov. A tak se rozhodla, že bude Jamese stíhat.

Věděla, že Kypr je rozdělený na dvě části, na sever obývaný tureckými Kypřany a jih obývaný řeckými Kypřany. James pláchl na Severní Kypr a tam někde ho Agatha vypátrá a zapůsobí na něho, aby ji zase miloval.

Na kyperském severu měli původně trávit líbánky a Agatha v méně vroucích chvílích považovala za nepřiliš citlivé až hrubé, že tam James Lacey odcestoval sám.

Když ji navštívila Margaret Bloxbyová, farářova žena, zastihla Agathu uprostřed haldy pestrobarevných letních šatů.

„To všechno s sebou povezeš?“ otázala se a odsunula si z očí pramen šedivých vlasů.

„Nevím, jak dlouho se tam zdržím,“ odpověděla Agatha. „Radši si vezmu víc věcí.“

Margaret na ni skepticky pohlédla. „Myslíš, že děláš dobře? Muži takové nahánění nemají rádi.“

„Počínala by sis jinak?“ utrhla se na ni Agatha. Sáhla po jednoduchých zlato-černých plavkách a kriticky si je prohlížela.

„Mám o Jamesu Laceyem pochybnosti,“ přátelsky řekla Margaret. „Vždycky mi připadal velmi chladný a rezervovaný.“

„Ty ho neznáš,“ defenzivně prohlásila Agatha a pomyslela na noci v posteli s Jamesem, na vášnivé, leč tiché noci, kdy neřekl slovo o lásce. „Ostatně potřebuju se zrekreovat.“

„Nezůstávej tam dlouho. Bude se ti po nás stýskat.“

„Toho, po čem by se mi v Carsely stýskalo, moc není. Dámský spolek, církevní slavnosti a podobně – to všechno je k uzívání.“

„Jsi krutá, Agatho. Myslela jsem si, že se ti tu líbí.“

Jenže Agatě připadalo, že Carsely bez Jamese náhle zpustlo, zplanělo a celou vesnici zamořila nekonečná nervózní nuda.

„Odkud letíš?“

„Z letiště Stansted v Essexu.“

„Jak se tam dostaneš?“

„Pojedu autem a nechám ho v garážích pro dlouhodobé parkování.“

„Jestli odjedeš na delší dobu, bude tě to stát řůru peněz. Odvezu tě.“

Agatha zavrtěla hlavou. Chtěla opustit Carsely, ospalou vesnici Carsely s laskavými lidmi, domky s doškovými střechami, a vůbec všechno zdejší hodit za hlavu.

Zazněl zvonek. Agatha otevřela dveře, načech vstoupil detektiv seržant Wong a rozhlédl se.

„Tak vy vážně odjíždíte?“ otázal se.

„Ano, a nesnažte se mi v tom bránit, Bille.“

„Myslím, že Lacey za všechno to snažení nestojí, Agatho.“

„Tohle je můj život.“

Bill se usmál. Asi pětadvacetiletý zpola Číňan a zpola Angličan se stal jejím prvním opravdovým přítelem, než se přestěhovala do Cotswoldsu, žila v nepřívětivém, drsném světě.

„Jeďte, jestli musíte. Přivezete mi pro matku špalek tureckého medu?“

„Ovšem.“

„Ráda by, kdybyste přišla na večeri, až se vrátíte.“

Agatě přeběhl mráz po zádech. Paní Wongová byla nesnesitelná ženská a mizerná kuchařka.

Přešla do kuchyně, uvařila kávu, nakrájela koláč a brzy všichni seděli kolem stolu a klevetili o místních záležitostech. Agatino odhodlání se začínalo viklat. Představila si, jak ji James Lacey opět spatří a jeho tvář najednou prostoupí zatvrzelost a chlad, ale honem tu představu vytěsnila.

Odcestuje a hotovo.

Stanstedské letiště připadalo Agatě po předchozích zkušenostech z úděsného lidského hemžení v Heathrow jako oáza rozkoše. Zjistila, že může kouřit nejen v odletové hale, ale i v odletovém prostoru. Posedávalo tam několik britských turistů a vystěhovalců, navrátilci do vlasti převažovali. Ti se lišili od Britů svým neodmyslitelným oděním – ženy měly na sobě kartounové šaty, muži jednořadé obleky z lehkého materiálu nebo blejzry s nezbytnou kravatou – a všichni mluvili jako synové a dcery někdejších britských poddaných příškrćeným hlasem. V letecké společnosti Turkish Cypriots Airways úspěšně přežívala koloniální Británie.

V odletovém prostoru kolem Agathy zněla především turečtina. Všichni spolucestující měli velká příruční zavazadla.

Oznámili odlet. Pasažéři s místenkami na kuřácká místa měli nastoupit jako první. Agatha šťastně vydechla a hrnula se do letadla. Spálila za sebou mosty. Nebylo návratu.

Letadlo stoupalo nad essexskou rovinu a šedé deštivé mraky a všichni cestující se spontánně roztleskali. Proč tleskají? podivila se Agatha. Vědí něco, co já ne? Radují se snad z toho, že se jednomu z letadel jejich aerolinií vůbec podařilo vzlétnout?

Krátce nato letadlo zatáhlo podvozek, zmizel nápis „No Smoking“ a Agatha se zahalila do oblaku cigaretového kouře. Seděla u okénka, vedle ní rozložitá turecká Kypřanka, která se na ni čas od času usmála. Agatha vytáhla knihu a začetla se do ní.

Když letadlo začalo klesat k Izmiru v západním Turecku, kde, jak Agatha věděla, čekala cestující hodinová přestávka, než zase vzlétnou, stroj se dostal do děsivé turbulence. Stevardka se držela jako klíště servírovacího vozíku, který nebezpečně vybočoval hned sem, hned tam. Agatha se v duchu modlila. Jinak situace nevyvedla nikoho ani v nejmenším z míry. Cestující si jen zapnuli bezpečnostní pásy a roztomile brebentili turecky. Navrátilci tomu očividně přivykli a několik turistů jako Agatha nehodlalo zkompromitovat Británii tím, že dají najevo strach.

V okamžiku, kdy to už vypadalo, že se roztřesené letadlo rozlomí vejpůl, objevila se dole světla Izmiru a brzy nato přistáli. Všichni se opět roztleskali, tentokrát se Agatha připojila.

„To byla hrůza,“ poznamenala Agatha k sousedce.

„Trocha zábavy neškodí, zlato,“ pronesla turecká Kypřanka anglicky s akcentem londýnského East Endu. „V Disneylandu se za něco takového platí.“

Po hodině letadlo znovu odstartovalo. Mezi Tureckem a Kyprem jim servírovali tvrdé čtvercové krajíce chleba a kozí sýr, který vypadal, jako by ho strojově slisovali, k pití se podával kyselý třešňový džus.

Agatha pocítila, že letadlo opět klesá. Následovala další turbulence, tentokrát obohacená o bouřku. Letadlo sebou škubalo a vyhazovalo jako splašený kuň. Agatha vyhlédla okénkem a ke své hrůze spatřila, že celý stroj opřádají modré blesky. Spolucestující se zase smáli, brebentili a kouřili.

Agatha nedokázala zachovat klid. „V tomhle počasí by se neměli pokoušet přistát,“ postěžovala si sousedce.

„Ó, umí přistát v každém slotě, zlatíčko. Piloti jsou Turci. Špičkoví.“

„Dámy a pánové, za chvíli přistaneme na letišti Erčan,“ ozval se z reproduktoru konejšivý hlas.

Přistání zase provázel frenetický potlesk. Agatha vyhlédla ven. Pršelo. Šourala se ze zadní části letadla ke schůdkům, které nebyly řádně přistaveny a upevněny k letadlu, pohupovaly se, podklesávaly a kymácely se.

Tohle je hop nebo trop, pomyslela si Agatha.

Úspěšně sestoupila na asfaltovou parkovací plochu a zalýkala se vedrem. Jako kdyby se vnořila do horké polévky. Znaveně se vlekla k letištním budovám. Letiště vypadalo spíš jako vojenské než civilní. Patřilo vlastně až do roku 1975 Královskému vojenskému letectvu a od té doby se na něm moc nezměnilo.

Čekala v dlouhé frontě u pasové kontroly, většina tureckých Kypřanů předkládala britské pasy. Spolucestující z letadla stála hned za ní a poradila jí: „Vyžádejte si formulář. Nechte si orazítkovat pas.“

Agatha se hbitě otočila. „Proč?“

„Jestli chcete jet do Řecka a budete mít v pasu naše razítko, nepustí vás do země. Ale když vám vydají a orazítkujou formulář, vyndáte ho pak z pasu a vyhodíte.“

Agatha poděkovala, vzala si formulář, vyplnila ho a přešla k výdeji zavazadel.

A čekala.

„Krucinál, co se to tu děje?“ podrážděně a nahlas se dožadovala vysvětlení.

Nikdo jí neodpověděl, několik cestujících se na ni jen povzbudivě usmálo. Bavili se, pokuřovali a vinuli se k sobě.

Agatha Raisinová, autoritativní žena s ostrými lokty, přistála mezi nejpohodovější lidi na světě.

Konečně přijela na dopravníku zavazadla, Agatha uložila své dva velikánské kufry na vozík, a než absolvovala celní prohlídku, dokonale ji zbrotil pot a roztřásla se vyčerpáním.

Naštěstí ubytování v hotelu Dome v Kyrenii a přistavení taxi si zajistila ještě před odletem z Anglie.

Prohlížela si na letišti dav číhajících tváří v příletové hale a nejdřív si pomyslela, že ji nikdo nečeká. Pak spatřila muže, který držel ceduli s nápisem „Mrs. Rashin“.

„Hotel Dome?“ zeptala se Agatha s nevelkou nadějí.

„Oukej,“ řekl řidič taxíku. „Žádný problém.“

Hned ji sice napadlo, že nějaká skutečná paní Rashinová možná marně vyhlíží taxi, ale pro přílišnou únavu se dál neobtěžovala cokoli podniknout.

Vděčně klesla na zadní sedadlo. Za zamlženými okny se černala noc. Odbočili ze silnice se dvěma oddělenými jízdními pruhy v každém směru, projeli několika vojenskými kontrolami a začali zdolávat prudce stoupající horskou silnici. Rozsochaté hory strměly do nočního nebe.

Posléze řidič pronesl slovo „Kyrenia“ a Agatha hluboko pod sebou spatřila třpyt světél města – někde tam dole je James Lacey.

Hotel Dome, rozlehlá budova na nábřeží Kyrenie, turecky zvané Girne, pamatoval lepší dny a vyznačoval se jistou chátrající koloniální majestátností. Dome měl v sobě cosi podmanivého. Agatha se na recepci v hotelu přihlásila k pobytu a nechala si zavazadla donést do pokoje. Zapnula klimatizaci, vykoukala se a byla zralá na spaní, příliš unavená vybalit kufry.

Natáhla se na postel. Ale ať byla sebevyčerpanější, spánek nepřicházel. Obracela se a házela sebou, až nakonec vstala.

Zápolila se závěsy, roztáhla je, otevřela okna a okenice.

Vyšla na balkon a její hněv se tišil. Ve stříbrném měsíčním svitu se před ní prostíralo Středozemní moře, klidné a mírumilovné. Vzduch voněl jasmíny a výrazně páchl mořskou solí. Opřela se o železné zábradlí balkonu a zhluboka se nadechla vlahého vzduchu. Dole se o skály tříštily mořské vlny, vlevo světlkoval plavecký bazén s mořskou vodou, vyhloubený ve skále.

Když se vrátila do pokoje, začala si rozškrabávat bolestivé vpichy na krku a na pažích. Komáři! Vyhledala v kufru tubu repelentu a štědře se jím namazala. Pak zavřela okenice i okna a opět ulehla do postele.

Chopila se telefonu a vytukala číslo recepce.

„Effendim?“ ohlásil se rozmrzelý hlas.

„Mám v pokoji komára,“ vztekle oznámila Agatha.

„Effendim?“

„Ach, to nic,“ zahuhlala Agatha.

Navzdory bzučení komára a obavy z dalších bodnutí – pokud by se setkala s Jamesem a šli si zaplavat, nechtěla, aby ji pokrývaly nevzhledné štípance – se jí zavíraly oči.

Někdo zaklepal na dveře. „Dále!“ zvolala Agatha.

Vstoupil hotelový sluha s plácačkou na mouchy. Černé oči bystře obhlédly pokoj. Vzápětí ohlušivě práskl plácačkou.

„Konec bzzz,“ poznamenal zvesela.

Agatha mu poděkovala a odměnila ho spropitným.

Oči se jí zavřely a upadla do zlého snu, v němž se opakovaně snažila dostat na Severní Kypr, ale letadlo odklonili do Hongkongu.

Když se ráno probudila, zaplavila ji radost. Byla na Kyp-ru a někde v jasmínův provoněném světě se pohybuje James.

Oblékla si elegantní bavlněné květované šaty, obula sandály a sešla dolů na snídani. Jídelna nabízela vyhlídku na moře.

Byl tu značný počet izraelských turistů, což Agathu udivilo, považovala Turecko za muslimskou zemi a nevěděla, že turečtí muslimové velmi obdivují judaismus. Byli tu jako turisté i Turci z pevniny – to zjistila později, až když dokázala rozlišit Turky a turecké Kypřany. Britští turisté se poznali okamžitě podle oblečení, bledých rozpačitých tváří a podivně nerozhodných pohledů, pro Brity v zahraničí příznačných.

V restauraci fungovala klimatizace. Agatha zkompletovala z nabídky ve svérázném bufetu snídani, která zahrnovala

la i černé olivy a ovčí sýr, a pak zahájila toužebný hon. Vyšla z hotelu.

Sotva na ni s plnou silou udeřilo vedro, zakňourala. Jako Britka každým coulem si ovšem musela hned někomu postěžovat. Vpochodovala zpátky a zamířila k recepci.

„To je tu pořád takové vedro?“ zareptala. „Máme přece září. Léto skončilo.“

„Tohle je nejteplejší září za padesát let,“ řekl recepční.

„V takovém vedru se nezmůžu na krok.“

Recepční neurčitě pokrčil rameny. Agatha pochopila, že recepční je Turek, a věděla, že turecký hotelový personál nepřekypuje servilitou.

„Proč se neplavíte?“ řekl. „V přístavu si mezi jachtami vyberete. Na vodě je chladněji.“

„Nechci marnit čas,“ pravila Agatha. „Hledám tu někoho. Pana Jamese Laceyho. Bydlí tady?“

Recepční se zadíval do záznamů.

„Ne.“

„Můžete mi, prosím, poskytnout seznam hotelů na Severním Kypru?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Žádný nemáme.“

„Zatracená práce! Můžu si pronajmout auto?“

„Hned vedle hotelu. U firmy Atlantic Cars.“

Agatha tiše zanářovala, vyšla z hotelu a vstoupila do malé kanceláře půjčovny automobilů vedle hotelu. Ano, může si pronajmout auto a zaplatit britským bankovním šekem, pokud si přeje. „Jezdí se tu vlevo stejně jako v Británii,“ informoval zástupce firmy perfektní angličtinou.

Agatha podepsala dokumenty, zaplatila půjčovní, záhy seděla za volantem renaultu a vyrazila do přečpaných ulic Kyrenie. Ostatní řidiči jeli sice pomalu, ale počínali si nevyzpytatelně. Nikdo se neobtěžoval tím, aby dal najevo úmysl změnit



směr jízdy. Vzpomněla si, že má v kabelce bedekr věnovaný Severnímu Kypru, zakoupený před odjezdem v knihkupectví Dillon's v Oxfordu, a odbočila na parkoviště u hlavní třídy. Určitě bude obsahovat seznam hotelů. Až teď si všimla, že *Severní Kypr* autorů Johna a Margaret Gouldingových vydalo nakladatelství Windrush Press v cotswoldském Moreton-in-Marsh. Považovala to za šťastné znamení. Seznam hotelů v Kyrenii v knize našla. Vrátila se do pokoje v hotelu Dome a obtelefonovávala jeden hotel za druhým, ale nikde o Jamesi Laceyem neslyšeli.

Namísto dalšího pátrání se raději usadila v klimatizovaném pokoji a četla si o Kyrenii. Ačkoli Turci ji nazývají Girne, většinou se užívá staré pojmenování. Podobně se z Nikósie stala Lefkoşa, ale převažuje jméno Nikósie. Kyrenia, četla Agatha, je severní pobřežní branou ostrova a turistickým centrem se známým malebným přístavem, nad nímž se tyčí hrad. Městečko Kyrenia založili v 10. století před naším letopočtem Achajci a na Corineum ho překřtili Římané. Později se opevnilo proti pirátům a stalo se střediskem obchodu s luský rohovníku, zvanými svatojánský chléb, ale v roce 1631 ho ničivý živel proměnil v ruiny a kolem roku 1814 bylo domovem jen desítky rodin. Ožilo pod nadvládou Britů, kteří vylepšili přístav a vybudovali silnici do Nikósie. Před rozdělením ostrova po roce 1974, kdy Turci přistáli na ostrově, aby ochránili své krajany před vražednými útoky Řeků, byla Kyrenia populárním městem, kam se uchýlovali na odpočinek vystěhovalci z Británie. Po událostech roku 1974 se v něm usadili uprchlíci z jihokyperského Limassolu a opět získalo postavení „lepšího“ přímořského letoviska s novým přístavem ve východní části města.

Agatha odložila bedekr. Zmínka o novém přístavu jí připomněla návrh recepčního, aby se plavila na jachtě.

Znovu vyšla z hotelu a jako v mrákotách postupovala ochromujícím vedrem přístavem, proplétala se mezi zahrádk-

kami rybích restaurací s proutěnými křesílky, až spatřila tabuli s reklamou na vyhlídkové plavby. Zvala na jachtu *Mary Jane*. Kapitán si všiml, že Agatha studuje tabuli, přešel po lávce a pozdravil ji. Informoval ji, že plavba stojí dvacet liber včetně oběda podávaného formou švédského stolu. Odplouvají za půl hodiny, takže stihne zajít si do hotelu pro plavky.

Agatha zakoupila lodní lístek s tím, že se vrátí. Byla tak natěšená, že odmítala i jen pomyslet na Jamese. Představa plavby v bríze byla příliš lákavá. James počká.

Pravděpodobně pod vlivem vedra na mozkové závity si Agatha představovala, že bude jedinou pasažérkou. Ale na jachtu nastoupilo osm dalších zájemců o plavbu a všichni byli Angličané.

Trojice z vyšších kruhů, dva muži a žena, stavěla na odiv drahé oblečení a hlasitě se řehotala. Postaršího muže se žlutošedivým knírem a brýlemi zdobila růžová pleš tam, kde slunce sežehlo poněkud olysalá místa. Druhý muž byl vysoký, štíhlý a nezdravě bledý, patrně manžel rovněž vysoké, štíhlé a nezdravě bledé ženy, leč s pevnými nadry a velkorážným sexuálním nábojem. Patřili ke společenské vrstvě, která si osvojila nejhorší způsoby aristokracie, leč žádný lepší. Spíš než by spolu mluvili, pokřikovali na sebe a zírali na ostatní cestující s výrazem „proboha, to snad ne“ v očích. Jejich pohrdavý pohled se zvláště soustředil na ženu středního věku s blond přelivem prozrazeným černými kořínky vlasů a rukama osázenýma diamantovými prsteny na dlouhých prstech. Jmenovala se Rose a provázeli ji také dva muži, jeden postarší a druhý středního věku. Trojice byla svým způsobem zrcadlovým obrazem té z vyšších kruhů, Rose měla sex-appeal, muž středního věku se jevil jako manžel a postarší byl přítel.

Agatha litovala, že si nekoupila knihu nebo noviny, jimiž by se zabarikádovala. Kapitán představil společnost. Vyšší kruhy reprezentovala Olivia Debenhamová, její manžel George

a přítel Harry Tembleton; k nižší vrstvě patřila již zmíněná Rose Wilcoxová, její manžel Trevor a přítel Angus King. Trevor měl pivní pupek, nakrátko ostříhané plavé vlasy, masité rty a tvářil se vzdorovitě. Angus byl starý Skot, jeho propadlý hrudník obnažovala rozhalenka. Tak jako Rose a Trevor působil dojmem pěkně zazobaného člověka. Pravděpodobně patří do kategorie nových essexských zbohatlíků, přemítala Agatha, jež vynesla nahoru léta prosperity za thatcherismu. Mohli by si nejspíš koupit a prodat i tu trojici z vyšších kruhů, která si je upřeně a pohrdavě prohlížela. Společnost doplňoval nudný pár, který se představil šeptem jako Alice a Bert Turphamovi-Jonesovi, načež Olivia se zahihňala a pronesla nahlas, že složené příjmení není dnes tím, čím bývalo.

Olivia, George a Harry, kteří obsadili malý bar, by Agathu za sebe hodnou uznali, ale jí se znechutili, a tak se spolčila s méně distingovanou trojicí, jež seděla na přídi.

Rose se přihloupě smála a protahovala hrdelní souhlásky, což připomínalo spisovnou variantu angličtiny s výslovnostními prvky typickými pro Londýn a jižní Anglii, ale Agathu začala zajímat. Přestože Rose bylo pravděpodobně kolem padesáti let, vyumělkovaným zjevem připomínala tak trochu dětskou panenku. Špulila rty, řasy, byť falešné, působily poměrně přirozeně, fantastická ňadra nadouvala úsporné letní šaty s volány, řemínkové sandály na vysokém podpatku dávaly vyniknout dlouhým, štíhlým, dobře tvarovaným a dohněda opáleným nohám. Na krku, kolem úst a očí měla vrásky, ale každým pohybem, každou náповědí řeči těla jako by slibovala závratný, opojný sex.

Trevor jí byl posedlý a stejně tak obstarožní Skot Angus. Z rozhovoru vyplynulo, že Trevor vlastní prosperující instala-térskou firmu, a Angus, obchodník na odpočinku, se s manželí spřátelil nedávno. Tichý pár vytáhl knihy a pustil se do čtení. A tak konverzace probíhala mezi Agathou, Rose, Trevorem a Angusem.